

Ὁ Σπῦρος Βασιλείου ἀπό τό χθές στό αὔριο

Τό περασμένο Σάββατο ἔγιναν μέ πολλή ἐπιτυχία στή γκαλερί «Χάρκα» τοῦ Παλέρμου τά ἐγκαίνια μεγάλης ἀτομικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἐκλεκτοῦ ζωγράφου καί σκηνογράφου Σπύρου Βασιλείου πού παρουσίασε εἰκοσι ἔργα τῆς πρόσφατης δουλειᾶς του. Τήν ἐκθεση αὐτή θά ἀκολουθήσουν ἄλλες, ἐξαιρετικά σημαντικές, στίς γκαλερί «Γκλάζινκ» τοῦ Μύνστερ καί τοῦ Ντύσελντορφ, στήν Μπιεννάλε τῆς Βενετίας — ὁ Σπῦρος Βασιλείου θά ἐκπροσωπήσῃ ἐπίσημα τήν Ἑλλάδα μαζί μέ τούς κ.κ. Νικολάου, Ζογγολόπουλο, Κουλεντιανό καί Βεντούρα — καί σέ κεντρική αἴθουσα ἐκθέσεων τοῦ Λονδίνου. Παράλληλα τυπώνεται στό Λονδίνο ἕνα βιβλίο — ταξιδιωτικός καί χιουμοριστικός ὁδηγός — τοῦ δημοσιογράφου Λέσλυ Φάινερ πού κοσμοῦν χαρακτηριστικά σχέδια τοῦ Σπύρου Βασιλείου.

● Ἀπό τό πρῶτο σας ἔργο μέχρι τό τελευταῖο πρὸς τά πού ἐξελίσσεσθε;

● Νομίζω πῶς ὁ καλλιτέχνης ὀφείλει νά καλλιτερεύῃ. Δέν ξέρω ἂν τό κατάφερα ἀλλά αὐτό ἐπιδιώκω. Δέν κυνηγῶ τήν ἀλλαγὴ γιὰ τήν ἀλλαγὴ, ἀλλά τήν ἀνανέωση. Αὐτὴ τῆ στιγμή νομίζω πῶς ξαναγυρίζω στά θέματα μέ τά ὁποῖα ἀσχολήθηκα πρὶν τριάντα χρόνια. Γιὰ νά τά καλλιτερεύσω. Τά ρεύματα εἶναι γιὰ νά δροσίζεσαι κανεὶς καί ὄχι γιὰ νά παρασύρεται. Ἄν ξανάρχιζα τήν σταδιοδρομία μου θά ἀκολουθοῦσα τὰ ἴδια θέματα, γιατί δέν βρίσκω ὅτι εἶπα ψέματα. Αὐτά πού εἶπα βρῆκαν ἀπήχηση καί στήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό.!

● Πιστεύετε ὅτι ἡ ἀφηρημένη τέχνη εἶναι καταδικασμένη ἐξ αἰτίας τῆς μονοτονίας τῶν θεμάτων της;

● Ἄς διαπιστώσουμε πρῶτα - πρῶτα πῶς ἡ ἀφηρημένη τέχνη ἔχει διαδοθῆ ἀρκετά στόν τόπο μας. Τό ρεῦμα της συνεπαίρνει. Τούς νέους ἰδιαίτερα ἄν, τώρα, ἀπὸ τὴν ἔσποση τοῦ πλουτισμοῦ τῆς ἐμπειρίας τῆς ζωγραφικῆς ἔχει προσφέρει πολλὰ, καθραυτὴ ἡ ἀφηρημένη τέχνη βρίσκεται σέ ἕνα ἀδιέξοδο, ἔφτασε σ' ἕνα βῆμα σημειωτόν. Εἶναι ἕνας καινούργιος ἀκαδημαϊσμός. Τώρα μποοῦν δειλά - δειλά σ' αὐτὴ ὠρισμένα νέα πράγματα: ἀκοῦμε νεο-ρεαλισμός, νεοκονστρουκτιβισμός. Ἐχει πάντως τήν ἐκ τῶν ἄνω ὀπισθέρση. Εἶναι ἡ ἐπίσημη τέχνη σήμερα. Ὅ,τι ἦταν νά δώσῃ τό ἔδωκε πρὶν 40 χρόνια.

● Τί θὰ τὴν διαδεχθῆ;

● Δέν ξέρω. Ἴσως κάτι παλιό. Πολύ ἀνθρώπινο πάντως.

● Στίς Πανελλήνιες μετέχετε;

● Μετέχω ἀπὸ καθῆκον. Γιὰ νά παρίσταμαι. Εἶναι μιά νοσοδοσὴ κατάσταση. Πρέπει νά γίνεται νομίζω κάθε δύο χρόνια γιὰ νά ἀνεβῆσῃ τὴ στάθμη της. Νά δίνῃ βραβεῖα οὐσιαστικά πού νά ἐνισχύουν τούς καλλιτέχνες. Καί εἰδικὰ γιὰ τούς νέους. Οἱ γνωστοί, οἱ μεγάλοι καλλιτέχνες μας νά ἐκθετοῦν ἐκτός κρίσεως: εἶναι ἀτόνοητο γιὰ ἀνθρώπους πού δουλεύουν, μέ κοινὴ ἀναγνώριση, ἐπὶ 40 χρόνια. Ἔτσι ἀντὶ βλαβερὸς θεσμός πού εἶναι τώρα, θά γίνῃ δημοσυργικός.

